

[J. P. Nielsen.]

Besiddelse af kolossale Midler dernede, netop med det Formaal for Øje, naar Landbrugsejendomme kommer til Tvangsauktion, da at gribe ind og forsøge, om Familien kan blive paa Ejendommen. Saa godt som det var mig muligt, har jeg forsøgt at undersøge, hvor mange af de Familier i Sønderjylland, som har haft deres Ejendom til Tvangsauktion, der har maattet forlade Ejendommen. Jeg har forespurgt i Hypoteklaanefonden og har faaet det Svar, at ca. $\frac{2}{3}$ af de Familier, hvis Ejendomme havde været til Tvangsauktion, og som Hypoteklaanefonden havde maattet overtage, er blevet paa deres Ejendomme, der var ikke sket andet, end at i Stedet for Manden var Konen blevet skrevet for Ejendommen, og Familien havde rystet en hel Masse Gæld af sig, det vil sige, at Kreditor har maattet tage Tabet. Naar dette er Tilfældet, skal man være lidt forsigtig med at udslynge Beskyldninger mod dansk Styre om, at dette er Aarsag til Tvangsauktion i Sønderjylland, thi det, den danske Stat har gjort, er dette, at den har stillet store Midler til Raadighed, for at det kunde undersøges, om de Familier, som fik deres Ejendom til Tvangsauktion, duede til at fortsætte paa Ejendommene, og var det Tilfældet, blev der grebet ind, saa at de kunde blive paa dem. Nu er der sket Henvendelse fra samtlige Landbrugsorganisationer i Sønderjylland om Rentelettelseslovens Fornyelse og Udvidelse, og det bør vel ogsaa ske, men samtidig bør efter min Mening Regeringen undersøge Mulighederne for at likvidere hele Gældsproblemet for sønderjyske Landejendomme. Lad os samtidig faa klaret, hvorledes det ligger med Ejendomspriserne og Antallet af Ejendomme solgt efter Genforeningen, thi Staten kan ikke i al Evighed aarlig give et Tilskud paa et Par Millioner til en Femtedel af de sønderjyske erhvervsdrivende, og det er det, der er Tilfældet i Henhold til Rentelettelsesloven.

Vi har i Sønderjylland nøjagtigt 25 546 selvstændige erhvervsdrivende, og de, der har faaet Rentetilskud, i alt paa 1 600 000 Kr., udgør kun 5 000, det vil sige knapt en Femtedel. Maa vi saa, naar vi skal have fat i det Lovgivningsarbejde, bede om at faa en kraftig Udstykning i Form af en bedre Jordfordeling, en Jordfordeling, hvorefter de sønderjyske Landbrugsejendomme, der for en stor Dels Vedkommende er alt for store, bringes ned, saa de passer ind i dansk Landbrugsproduktion, saa at vi kommer bort fra det Ak og Krak, der fra disse Be-

sideres Side lyder om, at de ikke kan klare sig og ingen Folk kan faa; lad os faa Plads for den sønderjyske Ungdom, saaledes at vi faar nyt og kraftigt Initiativ ind i Landbrugserhvervet. Samtidig med, at vi behandler Spørgsmaalet om en Fornyelse af denne Lov, vil vi fra vor Side forbeholde os at tage Spørgsmaalet op om Hjælp til de sønderjyske arbejdsløse, de har ikke staaet her i København og raabt op om, at de vilde dreje om for Produktionen, de har ikke erklæret, at hvis de ikke fik dette eller hint, vilde de til Tyskland; til Trods for deres fattige Kaar har de affundet sig med Forholdene og følt sig tilfredse inden for Danmarks Grænser, men derfor skal de ikke skubbes til Side.

Jeg skal saa kun fremsætte nogle Udtalelser i Anledning af den Radiotale, der blev holdt fra det tyske Mindretals Side. Jeg haaber ikke — det kan jeg sige paa hele den dansksindede Befolknings Vegne, vi beder os fritaget for den Slags Valgtaler —, at et Statsorgan som Statsradiofonien mere udleveres til den Slags Taler som Hr. Deichgräbers. Vi fik siden et Flyveskrift, og det hedder deri:

„Alle Statens Hjælpemidler har i aarevis været taget i Brug for at berøve os vor Jord og Frihed“.

Og videre hedder det:

„I 1920 modtog Danmark vort frugtbare Hjemland med en ærlig og stræbsom Befolknings Tillid — som Gave.

Saa ilde vogtede det marxistisk-liberalistiske Danmark denne Skat, at Grænselandets Værdier gik til København og blev stjaalet af en Jødeklike!“

Se, Friheden kan der ikke være noget i Vejen med her i Danmark, saa er det da i alt Fald til den forkerte Side, saa er det, fordi der er for megen Frihed, naar man kan holde den Slags Taler gennem et Statsorgan! Der er ingen, som har berøvet Deichgräber hans Frihed; havde det været en af vore Folkefæller, en af Mindretallet Syd for Grænsen, der havde udtalt sig saadan over for det tredie Rige, havde han for længst siddet i Tugthuset, det kan vi være sikre paa. Men Deichgräber benytter Vi-Formen:

„berøve os vor Jord og Frihed“.

Er der nogen, der har berøvet den unge Mand hans Jord? Dør vil jeg bede om Tilladelse til for en Gangs Skyld at oplyse, hvorledes et saadant Tilfælde forholder sig. Han købte i 1931 en Gaard i Sjellerup af en meget nær Slægtning. Denne Slægtning betingede sig at faa en større Prioritet i Gaarden med Guldklausul, Renterne skal